

SZÁM.

Diveky
in Vil-
menny
recskei
Sándor,
a. Rei-
fánt és
, Fried
Greger-

ágháza
irodá-
urhoz,
Stein
os, de a
ell azt
rency.
test-
lányás
gagakad.
nytok,
lefelé
n. Elég
- Frei-
ető he-
vérek.
sek. —
ny sok
ebb le-
t. A te
Olvasd
az ne-
ösöm s
adó hi-
ap«-ot,
römöm
ed bát-
Jasze-
ngzők :
bacska
zzátok
evélről

mekek
apilap-
ada-
csi.

a épület.

KIS LAP

A LEGJOBB MELEGITŐ. (Lásd a 110. lapon.)

XXXVI. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. február 17-én.

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IND a hányan voltak, neki fogtak és nagyon jónak találták a csemegét. És mivel olyan jó volt, hát kegyelmesen bántak a jámbor Józsi-val is, nem boszantották, nem fogtak ki rajta, hanem játszottak vele. Az egész vadon kert hangzott zsvajuktól s Piroška, de még Jani is mihamar elfeledte, amiről az imént beszélgettek. Lenczi volt a játék rendezője s kitünően értett hozzá. Megint csak az lett a vége, hogy mindnyájan nagyon örültek, hogy ez az ügyes Lenczi itt van köztök.

Vacsora után egy pillanatra ismét eszébe jutott Piroškanak a Jani beszéde, mikor Lenczi nagyot ásítva, mondá:

— No, most már fekdjünk le. Nagyon álmos vagyok.

— De még magam is; mondá Marzi.

Piroška azonban, ki már rég nem játszott, szaladgált annyit, mint ezen a napon, maga is fáradt és álmos volt. Végre is tehát nagyon természetesnek találta, ha a többiek is pihenőre vágnak.

Nem sokára mély csönd lett a házban, mindenki aludt. De Piroška még csak szendergett, midőn hirtelen fölrezzent valami zajtól. Hamarjában maga sem tudta mitől, de aztán újra hallotta azt a zajt... ajtónyikorgás volt az.

— Hátha megint Lenczi és Marzi lopóznak ki a házból? gondolá.

Gyorsan fölkelt és kitekintett a tornácra. És látta, amint két alak kifelé

oson, halkan, lábujjhegyen. Nem akart lármát csapni s csak félhangon kiáltott utánok:

— Marzi! Lenczi! Hová mentek?

Talán nem hallották. De az bizonyos, hogy hátra sem néztek, csak siettek odább.

Piroška meg volt akadva, hogy mit tegyen. Mert úgy vélte, valamit okvetlenül tennie kell. Felköltse talán Janit? Jól tudja, hogy ezzel nem sokat ér, mert Janinak olyan boldog mély álma van, hogy már csak fölrázni is nehéz belőle, de ha megmozdul is, eltart egy jó negyedóráig, míg annyira kidörzsöli az álmat a szeméből, hogy megérti, mit akarnak tőle. De hátha apához menne? Az ő háló szobájának még nyitva az ajtaja, tehát apácska még nem fekdtt le.

Meg is indult Piroška, de mindjárt meg is állt.

— Oh nem, azt nem teszem! Ugy megszorodnék apácska, ha megtudná, hogy Marzi milyen rosz utra indul! Nagyon megharagudnék s ez ártana is neki, pedig olyan beteges... Aztán Marzi azt hinné, hogy Jani árulta el, a ki pedig megígérte neki, hogy nem szól.

Nem maradt más hátra, mint hogy maga szaladjon Marzi után és tartsa vissza. Gyorsan magára öltött valami ruhadarabot és sietett a szökevények után. De mikor kiért a kapu elé, hiába nézett szét a holdvilágos éjben, nem látott senkit.

Habozva állt meg egy pillantaig. Az igazat megvallva, olyan formát érzett, mintha félne, maga sem tudja mitől. Még nem volt valami nagyon késő éjszaka, alig hogy tiz óra mult, de ez már nagy

idő volt
lyen. P
maga il
holdvilá
minden
jutott m
a szelle
szakadé
megpill
világát
mondta
lanság
nevetne
mitől fé

El
nem tu
hogy M
tehetett
utána.
elejébe,
ütköztes

Pi
miképer
ben talá
sza s en
jen tová
erről az
hirtelen
meghök
jutott es
majdnem

—
mi dolg
Bizonyo
leskelőd

—
nem is t
kilopózt
gyanítar

idő volt ezen a csöndes, magányos helyen. Piroska még soha sem járt egy-maga ily későn kívül a házon. A halvány holdvilág sajátságos fényvel árasztott el mindent s a habozó leánykának eszébe jutott mindenféle mese és babona, még az a szellem is, melyről nappal ott az erdei szakadéokban annyit beszélgettek. De aztán megpillantá atyja ablakában az égő lámpás világát s elszégyenlette magát. Hányszor mondta apácska, hogy csupa merő oktalanság mind az a babonás mese! Hogy nevetne rajta, ha tudná, hogy most ilyenmitől fél!

El is tökélte, hogy nem fél. Voltaképp nem tudta, mit tegyen, csak azt tudta, hogy Marczit haza akarja téríteni. Nem tehetett egyebet, mint hogy megindult utána. Azaz nem is utána ment, hanem elejébe, mert egyszerre csak egymásba ütköztek.

Piroska soha sem tudta meg igazán, miképen történt az, hogy ők ekkor szemben találkoztak. Miért fordult Marczí vissza s engedte, hogy Lenczi egymaga menjen tovább? Később egyikök sem szeretett erről az éjszakáról beszélni, most pedig a hirtelen találkozáson mind a ketten úgy meghökkentek, hogy éppenséggel nem jutott eszökbe ezt magyarázatni. Marczí majdnem haragosan mondá:

— Te vagy az, Pirike? Hát neked mi dolgod van idekint ilyen késő éjszaka? Bizonyosan Jani küldött, hogy utánam leskelődjél.

— Az nem igaz, Jani nem küldött, nem is tudja... hanem hallottalak, mikor kilopóztatok és tudom, hogy ha apácska gyanítaná...

— Eh, ne fecsej a világba...

— Oh, Marczí...!

— Jól van no... hiszen nem akarok megríkatni... tudod, hogy szeretlek... de annyit mondom, hogy ne avatkozzatok az én dolgomba, se te, se Jani. Menj szépen vissza, feküdjél le és aludjál, az a te dolgod, azon pedig ne törd a fejedet, hogy én mit csinálok. De ha épen kedved van rá, hát csak menj apácskához és árulkodjál.

Ezzel nagy büszkén megfordult és odább ment, még füttyörészett is hozzá, mintha csak azért is meg akarná mutatni, mily keveset gondol vele, akármit csinál hugoskája.

Szegény Piroska megzavarodva, elszomorodva tért vissza a kapuhoz és benyitott. Ódon, nehéz kapu volt az, de Piroska rendesen jól tudott vele bánni. Most azonban zavarában hirtelen eleresztette a magától is erősen becsapódó kaput s ez erősen oda vágódott a leányka lábához. Piroskának csak olyan papucsféle reggeli czipő volt a lábán, s az ütődésben a féllábáról elvesztette a papucst, a nehéz kapu erősen megzúzta a leányka mezítelen lábát. Nem volt éppen valami veszedelmes zuzódás és régebben, mikor a fiúkkal nagy vigan kergetődzött, akárhányszor még különb kis baleset is érte, de csak nevetett rajta. Most azonban, amilyen ijedős, izgatott állapotban volt, felsikoltott és lerogyott a földre.

Marczí meghallotta a sikoltást és a következő pillanatban ott termett, föl-emelte.

— No, mi a baj, Pirike? Megsértetted magadat?

— Oh.... dehogy.... azaz egy kicsit... a lábamon...

— És meztláb jársz? Ugyan mi jutott eszedbe?

Piroska, amint Marcsi fölemelte, erősen a nyakába fogódzott. Most már, akárhová megy Marcsi, őt is magával kell vinnie. El volt tökélve, hogy nem ereszi el.

De Marcsi nem igen akarhatott Lenczi után indulni, mert egy csöppet sem habozott, hanem karjaiban a kis leánnyal szaporán bement a házba, bevitte Piroskát a szobájába s ott leültette az ágyára. De az aggodó, gyanakodó jó testvérke még ekkor sem akarta elbocsátani.

— Eressz már no, Pirike, legyen eszed! mondá Marcsi félig tréfásan, félig haragosan. Hiszen már nem megyek el, ne félj. Csak gyertyát akarok gyújtani és hideg vizet hozni, hogy bekötözzem a lábadat.

Kibontakozott a kis leány karjaiból és csakugyan nem ment el; hanem hideg vizes ruhával borogatta a Pirike ütődött lábát.

— Így ni! Most feküdjél le szépen, reggelre nem lesz semmi bajod.

— Oh! És te?... Te is lefekszel?

— Hát mit csinálnék egyebet? Ne félj, nem bolyongok el többé.... és holnap mindent elmondok apánknak. De te ne fecsegj Janinak.

Másnap reggel vigan ültek mindnyájan a reggelinél. Piroskának csakugyan gyorsan meggyógyult a lába, már alig érezte azt a zuzódást. Jani pedig különösen jó kedvében volt és ingerkedett.

— Már csak igaz az, hogy aki korán

kel, az aranyat lel. No, nem épen mindig aranyat, de legalább papucsot.

— Megtaláltad a papucsomat? kiáltá Piroska megfélekedve.

De Marcsi oly rettenetesen pillantott reá, hogy Piroska elhallgatott. De már későn volt.

— Ahá! Tehát tudod, hogy elvesztetted? szólt Jani. Most már csak azt szeretném tudni, hogy került a papucsod oda ki a kapu elé? Mikor jártál ott? Késő éjjel-e, vagy kora hajnalban? És mi dolgod volt ott?

— Ugyan már mi dolga lehetett volna ott éjnek idején? szólt közbe Lenczi, aki észre vette Piroskának és Marcsinak is a zavarát. Alkalmasint az a haszontalan Csupi kutya kapta valamikép a fogai közé és elhurezolta. Nagyon bolondos állat, megtesz ilyet.

— Az már igaz, szólt Jani. Velem is tett már ilyet.

Ebbe belenyugodtak, s Piroska és Marcsi titkon nagy hálát éreztek Lenczi iránt, hogy ily furfangosan kivágta őket a bajból. Marcsi aztán fölkel az asztaltól, azt mondva, hogy apával köll beszélni, mert kissé rosszabbul van; szeretné, ha nem is lármáznának sokat itt a közelében.

— Ez kár, mert én is szerettem volna beszélni vele, mondá Lenczi. No de ráérünk máskor is. Most menjünk ki valahová. De hová?

— Menjünk az erdei patakhoz halászni, indítványozá Jani.

Ez nagyon tetszett mindnyájoknak. Volt halász-horguk annyi, hogy mindenkinek jutott. Piroska is nagyon szerette

ezt a m
elmenje
van, tal

—
jöhetsz
hozod a
sütni eb
Ez

a világ
igen eve
csérték,

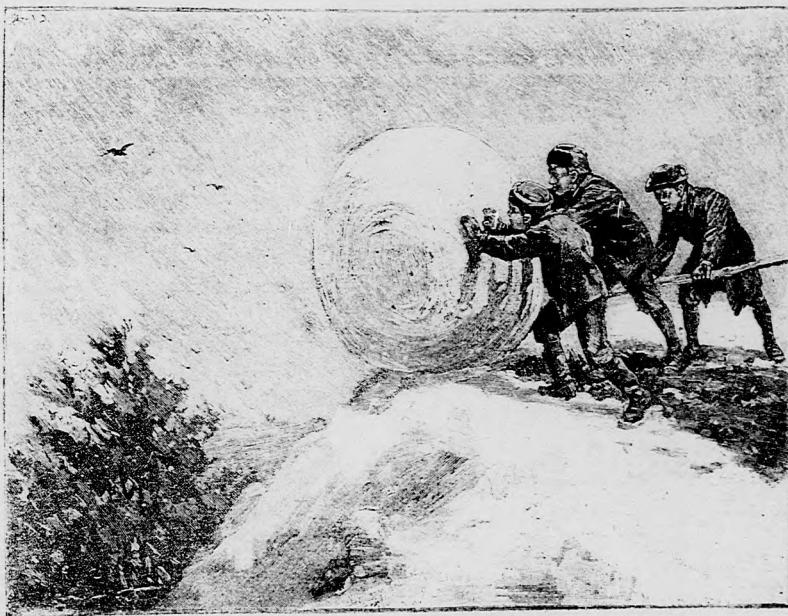
Ki
patakho
telepedt
ták a h
halak m

ezt a mulatságot, de most mégis habozott, elmenjen-é. Mert ha apácska roszaabbul van, talán több hasznot tehet itthon.

— No csak jőjj! biztatá Jani. Haza jöhetsz hamarább mint mi, legalább elhozod a halat, amit fogunk, s lesz idő megsütni ebédre.

Ez nem volt ugyan olyan teljesen

bizonyos, mert először is meg köllött fogni azt a halat, ami nem mindig sikerült; sőt, az igazat megvallva, meg ha sikerült is: az a válogatós öreg dada mindig csak úgy fitymálva fogadta s azt mondta, hogy ez csak afféle hitvány közönséges hal, nem érdemes megsütni és az asztalra feladni. De már ezt a gyerekek

ODA GURITOTTÁK A DOMB SZELÉRE. (Lásd a 103. lapon.)

a világért sem engedték el. Apa nem igen evett ugyan belőle, de ők váltig dicserték, hogy nagyon jó.

Kiindultak tehát és el is sétáltak a patakhöz. Ott egy-egy árnyas fa alatt letelepedtek és nagy türelemmel tartogatták a horgot a vízbe. De azok az álnok halak ma semmiképp sem akartak bele ha-

rapni a csalétekbe és Piroska végre megelégte a mulatságot, de leginkább azért, mert már nyugtalan volt, hogy otthon az apának nincs-e szüksége reá. Fölkerekedett tehát és megindult haza.

— Ti csak halásszatok tovább, és ha fogtok valamit, hozzátok haza! mondá. Én most már megyek.

A fiuk el voltak tökélve, hogy nem mennek üres kézzel haza, engedték tehát hogy Piroska távozzék. Ment is szaporán és amint haza ért, legelőször is a konyhába sietett, hogy megtudja, apának kedvére való ebédet főznek-e? Ugy találta, hogy a háztartásról gondoskodó öreg dada ezuttal nagyon nyugtalan és majdnem szomorú. Persze, mindjárt kérdezte Piroska, mi a baj?

— Oh, kedves kisasszonykám, nagy a baj, szólt a jó öreg. Levelet kaptam a testvéremtől, hogy nagyon beteg, menjek tüstént hozzá, ha még életben akarom találni. Most már nem tudom, mit tegyek.

— Hát mennie kell! mondá Piroska. Az olyan nagy beteg kívánságát teljesíteni kell.

— Igen ám, de hogy hagyjam itt a házat? Ez a Zsuzsi olyan hanyag és ügyetlen, pedig most még ez a Lenczi urfi is itt van a házban.

— Ne féljen semmit, majd lesz rá nekem gondom, hogy minden rendben legyen. Értem én már egy kicsit a háztartást. Csak menjen rögtön apácskához és kérezkedjék el, azután induljon.

Félóra sem telt bele, már utban volt az öreg dada, Piroska pedig elfoglalta helyét, mint kis gazdaasszony. Nem is volt az holmi üres dicsekvés, hogy ő majd gondoskodik mindenről. Mert már elég nagyocska is volt hozzá, meglehetősen értette is és nagyon büszke volt rá, hogy megbíztak benne. Sürgött-forgott, rendelkezett s a lusta Zsuzsi egyszerre csak azt találta, hogy hiába örült a pontos, rendtartó öreg dada elutazásának, mert a házi kisasszony még szigorubb rendet tart és

Piroskával még annyira sem szabad el-
lenkezni.

Épen javában gazdasszonykodott, mikor kocsi robogott be az udvarra s a kocsiból Bokros ur szállt ki. Piroska nyájasan köszönt a jó szomszédnak, kinek kastélyában, bár beteg, oly kellemes napokat töltött. Be is vezette apa szobájába.

(Folytatása következik.)

AZ ÓRIÁS GOLYÓ.

(Képpel a 101. lapon.)

GYURI pompásan havazott, hogy egész gyönyörűség volt nézni. Persze nem annak, a ki talán utban volt és megrekedt a hóban; hanem annak, a ki csak mulatságra használta fel a havat is.

Gyuri, Pali és Dani siettek is, hogy felhasználják. Nagyon szerették ők a havas időt, mert ekkor kitünő mulatságuk volt. Szánkázhattak le a meredek domboldalon, mely a kert fölött emelkedett, dobálózhattak hógolyóval, építhettek hókastélyt, gyurhattak hóembert, s ha közben elbuktak, még szinte jól esett hempergniök a puha hóban. Mikor pedig elég volt mindenféle havas játékból, készen várta a fütött szoba.

Most azonban még épen nem gondoltak arra, hogy a meleg szobába vonuljanak. Kimentek a dombra szánkáikkal s egy ideig vigan ereszkedtek lefelé, nagyokat nevetve, ha egyik-másik felfordult és legurult. De végre ezt is megelégtették s mert még nem volt kedvök haza térni, azon törték fejüket, micsoda játékot találhatnának ki? Mialatt ezen tanakodtak Gyuri minden czél nélkül egy hólapdát kezdett odább hengergetni s öröme telt benne, hogy a hólapdából, a mint több-több hó ragadt rá, egyre nagyobb golyó lett. Egyszerre ki volt találva a játék.

mekkorá

Gu

golyó sz

gyobbra

hogy m

megmoz

mind a l

egy nag

—

De most

—

Gyuri. M

ha egysz

talál az

Ez

juknak

óriás go

képet a l

tak rajt

Mo

tértek.

nagysze

mikor k

panasz

egy nag

s a goly

metét, a

oldalán

agyon n

kell ny

gonosz

Az

mozni,

elárulta

akarták

kozással

nem is

nyílt v

meg is

—

nem ig

feledjé

kis ok

hogy a

suk, ho

— Hempergessük tovább, meglássuk, mekkorára tudjuk csinálni.

Guritgatták, hempergették s a hógolyó szépen engedelmeskedett, folyton nagyobbra nőtt. Lassan-lassan akkora lett, hogy már kettőnek az ereje kellett a megmozdításához. Utoljára pedig már mind a hárman is alig birtak vele. Pali egy nagy karót kerített, azzal emelgették.

— No, már elég nagy, mondá Dani. De most már mit csináljunk vele?

— Gurítsuk le a domb oldalán, mondá Gyuri. Majd néz a vén kertész nagyot, ha egyszerre csak ilyen óriási hógolyót talál az utjában.

Ez a terv nagyon tetszett mindnyájuknak s azonnal végre is hajtották. Az óriás golyót a domb szélére tolták (Lásd a képet a 101. lapon.) még egy nagyot lóditottak rajta s a golyó zuhogva gördült lefelé.

Most már meg voltak elégedve, haza tértek. Épen javában mesélték, milyen nagyszerű hógolyóbist gurítottak össze, mikor bejött a vén kertész és keservesen panaszkolta, hogy valami vásott ficzkók egy nagy hógolyót bocsátottak le a kertbe s a golyó kitört egy egész sor fiatal csemetét, aztán neki ment a melegház üveg oldalának, betörte, bezuhant és bent agyon nyomott egy csapat szép virágot. Ki kell nyomozni, hogy ki követte el ezt a gonosz csinyt.

Azt ugyan nem kellett sokáig nyomozni, mert a fiuk zavart képe mindjárt elárulta, hogy ők a bűnösök. De nem is akarták tagadni, hanem őszinte sajnálkozással megvallották, hogy ők tették, nem is gondolva, hogy baj lehet belőle. A nyílt vallomás kedvéért atyjok ezuttal meg is bocsátott s így szólt:

— Hiba volt, de szerencsére a kár nem igen nagy. De aludjatok rajta és ne feledjétek, hogy minden játékhoz kell egy kis okosság is annak a megfontolására, hogy amit vigan kezdünk, azt úgy folytassuk, hogy ne szomorúság legyen a vége.

HÁROM VERÉB KALANDJAI.

— Madármese. —

OL VOLT, hol nem volt: egyszer valamikor, nem is nagyon régen és valahol nem nagyon messze, volt három kis veréb. Együtt nevedtek a fészekben, melyet az öreg verébpár biztos helyen rakott az eresz alatt. Jó szerencse, hogy a fészek olyan magasán volt, a hova csak repülve lehetett eljutni, mert így a ravasz macska, mely néha ott lent ólalkodott, nem férhetett a kis verebekhez.

De az öreg verébpár mégis gyanakodva nézett a cziczára.

— Ármányos egy jószág az, mondá a veréb mama. Ármányos és veszedelmes, sok szegény atyánkfíát széttepte már. Most még nem baj, a mig kicsinyeink a fészekben ülnek; de ha egyszer ki-kiröpülnek, vigyáznunk kell.

Vigyáztak is, és intették a fiatalokat; ezek pedig figyelmesen hallgatták, csak-hogy mindegyik mást-mást gondolt mellette. Legtöbbet beszélt aztán Begyes, a ki a legnagyobb volt hármuk közt és a legvitézebb hős ott a fészekben.

— Csak ólalkodjék itt az a gonosz czicza! Majd megbánja, ha egyszer én nagyra nővök!

A lomha, torkos és kövér Csirip, a középső testvér, nagy áhitattal nézett vitéz bátyjára s kérdé:

— És mit fogsz vele tenni?

— Mit? Megvívok vele! Oh, nem fogok ám én félni tőle, szembe szállok vele, kivájom a szeméit, agyon csipem; agyon én!

— Ez nagyszerű lesz! bámulta Csirip.

— Meghiszem azt! Majd meglátjátok!

A harmadik testvére, a szelid kis Sipike, aggódva szolt közbe:

— Igen ám. De hátha valami baj érne téged is a nagy csatában?

TILALMASBAN. (Lásd a 108. lapon.)

— Engem nem érhet baj, én vitéz vagyok.

Ettől fogva még inkább bámulták

Begyest a testvérei és minden nap arról beszéltek, milyen híres és nevezetes hős lesz belőle. És csakugyan látszott is, mert

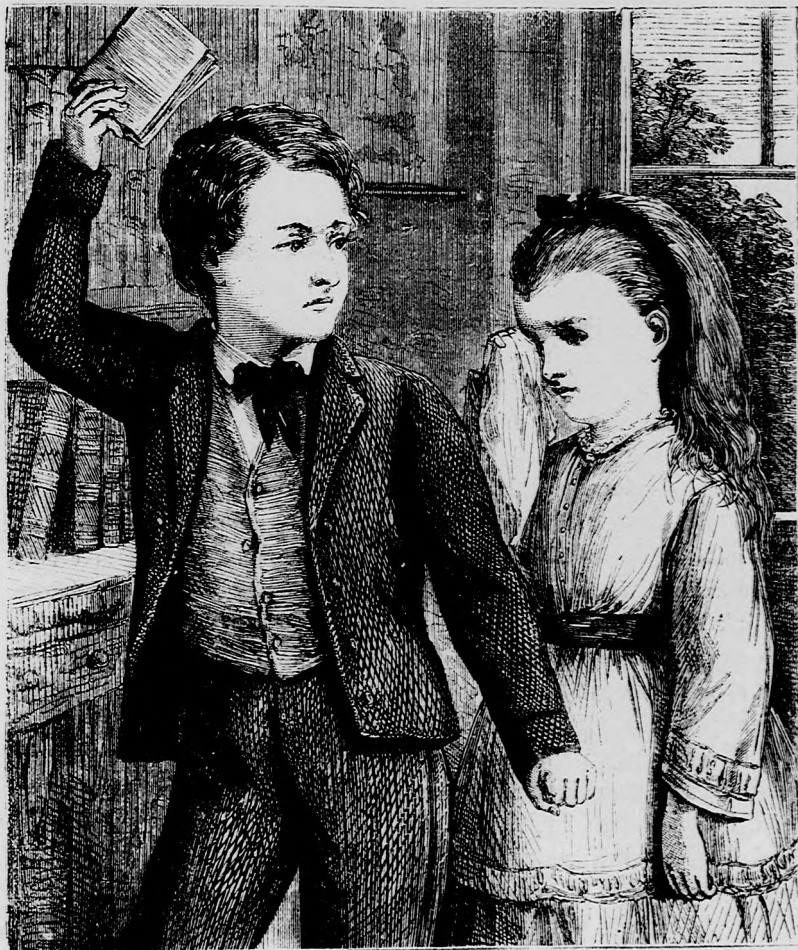
mikor az
próbálga
tovább é
is birná

már a m
hettek, a
élelmetel

mikor az öregekkel lassanként röpülgetni próbálgattak, mindig Begyes röpült legtovább és eldicsekedett, hogy még tovább is bírná. Napról-napra jobban tudtak

röpülni, s egy szép napon az öreg veréb-
apó így szólt hozzájuk:

— Kedves fiaim, ti most már egészen megtollasodtatok, megnőttetek, most

— NEM ADOM! (Lásd a 110. lapon.)

már a magatok szárnyára bocsátalak; me-
hettek, a merre akartok, keressétek az
élelmeteket!

Orültek ennek a fiatalok, mert rég
vágytak reá, hogy végre a maguk kedve
szerint éljenek. A lusta Csirip kissé saj-

nálta ugyan, hogy ezentul magának kell utánna járnia, hogy jóllakjék; de legalább annyit fog ehetni, a mennyi a begyébe fér. E nagy napon tehát reggel a három testvér kiröppent a ház melletti fára s ott egy kis tanácskozást tartott. Lent az udvaron éppen végig sétált a cicza. Csirip megszólalt:

— Nézd csak, Begyes, amott sétál a cicza. Most legelőször is vele fogsz elbánni, ugy-e? Most már teheted, mi majd nézzük.

De Begyesnek éppen most nem volt valamiképen kedve a hősi tetre.

— Megtehetném, persze hogy megtehetném, de nem akarom mindjárt az első napon csuffá tenni a szegényt. Majd rákerül a sor; most szeretnék kissé szétnézni a világban.

— Az jobb is lesz, mondá Sipike. Még ugy is oly keveset láttunk belőle. Tudjátok mit? Induljunk mindnyájan más-másfelé, aztán estére ide vissza térünk és elmondjuk egymásnak, ki mit látott. És azután aki a legszebb és legjobb vidéket találta, elvezeti oda a többieket, ott fogunk meglepedni.

Ebben mindnyájan megegyeztek. Begyes indult napkeletnek, Sipike nyugatnak, Csirip pedig délnek.

Mivel Begyes volt a legnagyobb és legvitézesebb, hát először is azt lássuk, ő vele mi történt. Legelőször is az történt, hogy alig röpkedett néhány perczig, már nagyon megéhezett. De ez nem volt baj, mert talált kedvére való eleséget s jól megreggelizett. Aztán még hetykébben röppent odább az erdő felé, hol egy nagy fára bocsátkozott le. Mikor már leszállt,

meghökkenve látta, hogy szemben egészen közel egy nagy állat ül az ágon, hosszú borzas farkkal, villogó szemekkel.

— Ez talán éppen az a gonosz macska.. vagy legalább is valami atyjafia, gondolá Begyes.

És meg akarta lebbenteni szárnyait, de bizony éppen nem azért, hogy az ellenségre rárohanjon, hanem hogy elmeneküljön. Annyira meg volt azonban rémülve, hogy szinte megbénultak a szárnyai, mozdulni sem tudott. Csak bámult mereven a rettegett ellenségre, ez pedig nyugodalmasan ült ott és mogyorót ropogtatott erős fogai közt. Mert biz' a nem volt más, mint Mókus ur, aki éppen lakomázott.

Mókus ur annyira el volt merülve a rágicsálásba, hogy eleinte oda sem nézett a verébre. Mit is nézett volna? Láthatott verebet akárhányat mindenfelé. Begyes azonban, mikor meggyőződött, hogy ez mégsem az a veszedelmes cicza, boszankodott, hogy Mókus ur rá sem hederít. Mert ő olyan nagyra tartotta magát, hogy azt hitte, ahol csak megjelen, mindenki bámolni fogja, mint otthon a kövér Csirip. Nagy sokára Mókus ur, a mint elkészült a mogyorójával, fölpillantott és meglátta. Meg is szólalt:

— No, te oktondi, hát te mit báméskodol? Mi dolgod itt? Mért nem még a magad dolga után?

Mókus ur fehér éles fogait mutatva, oly kemény hangon mondta ezt, hogy Begyes ismét megszeppent.

— Bocsánatot kérek... nem akartam háborgatni.. csak azért néztem, mert nagyon hasonlít... izé... valakihez...

máshoz,
kem min
fejedet i
a dolgod

S M

a lomb l
hogy ki

ur, gond
féllválró
fogai va
Valóság
szélnem

Oda

fitymáló,
bánt edd
hogy C
Nekik m
mesélni.

Am

mesét g
zendült
dalolgat
kis dalos
rosz kec
mer vala
Oda is s

elhallgas
a te visit

gasd! fe
hivtalak
kinek a
az én b
dalolgat

És

— Ugyan kihez? Nem hasonlítok máshoz, csak mókushoz. Különben az nekem mindegy és azt tanácsolom, te se törda fejedet ilyen hiábavalóságon, hanem menj a dolgodra!

S Mókus ur odább szökkent, eltűnt a lomb közt, azt sem kérdezve Begyestől, hogy kicsoda.

— Ez ugyancsak goromba egy ur, gondolá Begyes kedvetlenül. Csak úgy féllvárlól beszél. És milyen rettenetes fogai vannak! Jó, hogy rám nem rohant. Valóságos szörnyeteg. No, lesz miről beszélnem Csiripnek.

Odább röppent, de boszus volt. Olyan fitymáló, kicsinylő módon még senki sem bánt eddig vele, mint ez a Mókus úr. Jó hogy Csirip és Sipike nem látták. Nekik majd egészenmás históriát fog erről mesélni.

Amint azon gondolkozott, milyen mesét gondoljon ki, gyönyörű madárdal zendült meg a bokorban. Egy kis fülemile dalolgatott. Nagyon szép volt a kedves, kis dalos nótája, de Begyesnek, a ki olyan rossz kedvében volt, nem tetszett. Hogy mer valaki vigadni, mikor ő boszankodik? Oda is szólt mérgesen:

— Hallod-e, te lármás fülemile, elhallgass tüstént! Semmi kedvem, hogy a te visitgatásodat hallgassam!

— Kedves veréb urfi, hát ne hallgass! felelé a fülemile vidáman. Nem hívtalak, nem is azért dalolok, hogy valakinek a kedvét keressem, hanem itt van az én boldog kis tanyám s itt jogom van dalolgatni és dicsérni a Teremtőt.

És tovább csattogott.

Begyes látta, hogy ez a kis dalos nem igen lehet erősebb legény nálánál. Nagyon neki bátorodott tehát és közelebb röppenve, bőszen neki rohant a fülemilének.

— Te még ellenkezni mersz velem? kiáltá. Nem látod, hogy én hatalmas vitéz vagyok, aki rögtön agyonváglak? No megállj!

De biz épen ekkor Begyes is megállt. Azaz nem állt meg, hanem szinte kábultan, jajgatva zuhant le a földre. keservesen tapasztalva, hogy van itt valakinek sokkal hatalmasabb csőre az övénél. Ez a valaki pedig egy vadgalamb volt. Ott pihent közel s látva a kedves kis fülemile baját, segítségére sietett, keményen fejbe vágta Begyest és ezt mondta hozzá:

— Ejnye, alkalmatlan kis hetvenkedője, mit zavarod a mi kedves dalosunkat? Pusztulj innen, mert mindjárt elbánnok veled.

A jó kis fülemile még kérlelte védőjét.

— Soh' se bántsd tovább, kedves vadgalamb. Láthatod, milyen hitvány, haszontalan kis jószág. Nem érdemli, hogy csak gondoljunk is rá.

Begyes szörnyen megszégyenülten hallgatta ezt. Amint kábultsága elmúlt, elsompolygott és többé semmi kedve sem volt vitézkedni.

— Milyen szerencsétlen madár vagyok én! Csufo! lenéz, bánt mindenki!

Nem is ment tovább világot próbálni, hanem inkább hazafelé röppent s ott közel lappangott, azon törve a fejét, milyen nagyszerű meséket mondjon majd el testvéreinek az igazi kudarczok helyett.

(Vége következik.)

TILALMASBAN.

(Képpel a 101. lapon)

AZ ÉLÉS-kamrában
 Mi neszez?
 Mi szoktalan zűr-zaj?
 Valj' mi ez?

Tán bizony egérhad
 Czinczogó:
 Nézi, hol a sajt, vaj,
 Fris czipó.

Tudom, lesz ott mindjárt
 Hadd el hadd!
 Majd adok én néktek
 Fris vajjat!

Benyitok... Istennek
 Szent fia!
 Ó, mit kelle látnom!...
 Jaj, mi a!?

Maga alú tolván
 A lóczát,
 Fogyasztva az ízes
 Szamóczát:

Az én Palim néz ott
 Vissza rám —
 Ijedség fehérlik
 Kis arczán.

— Az egér te vagy hát,
 Mikvirág?
 Azt vitted, nem bukkan
 Senki rád?

Megkapod azt, drága
 Jó madár:
 Amit kap, ki éjjel
 Lopni jár.

CZINCZI ÉS A BAGOLY.

SZEGÉNY Czincezi! Ő bizony megjárta. Ugy megjárta, hogy többé bizony soha sem fogja úgy megjárhatni. De hát ki tehet róla? Csak ő maga tehetett volna,

ha okosabb és nem olyan torkos, ha nem rohan csupa irigy falánkságból a kész veszedelembé.

— Olyan békességesen és boldogan éldegélt, hogy jobban sem kell. Macska soha sem járt ott közel, harapni való mindig akadt. Mi kellett több?

De neki több kellett. Az kellett neki, ami másnak volt szánva.

A gyerekek egy kis baglyot kaptak ajándékba. Szörnyen fura jószág volt napal az ő pislogó, álmos szemével. Csináltak neki egy kis állványt, melyen szabadon gubbaszthatott; oldalt pedig tálcza volt oda erősítve, melyen az eleségét kapta. A bohókás gyerekek mindenféle tréfát üztek vele, csináltak neki papirosbul süveget, a fejére tették s a bagoly nem bánta. Nyugodalmasan viselte egész nap. Miért is ne? Egy csöppet sem zavarta a bóbiskolásában.

Látta mindezt Czincezi, s torkos egér létére mindjárt azon törte a fejét, mikép fordíthatná hasznára. Ki is találta és csak az volt a hiba, hogy a milyen hosszú volt a farka, ép olyan kurta volt az esze. Már ez megesik az egereknél.

Azt főzte ki, hogy attól a lomha bagolytól, aki mindig alszik, könnyű szerrel el lehet csenni egy-egy jó falatot. És amint ezt elgondolta, mindjárt hozzá is fogott a terve végrehajtásához.

Föl-
 tárához,
 teni pers

kott egé-
 dul a ko-
 pecsenyé-
 pecsenyé-
 nem fog-
 hogy m-
 máséből.

Mi-
 csöndese-
 lébe. A
 sem áru-
 sét. Ped-
 is. Mert
 finom a
 Czincezi
 Sandalít-
 miben t-

vakmerő-
 Jöt-
 eljutott
 kát elcs-

tán lako

Fölkapaszkodott a bagoly eleség-tárához, csöndesen, óvatosan, mert felköltetni persze nem akarta.

— Alszik mélyen, gondolá. Így szokott egész nap. Legalább egyszer már fordul a koczka és nem bagoly eszik egérszecsényét, hanem egér eszi meg a bagoly szecsényét. Ezentul mindig így teszek, nem fog semmi fáradságomba kerülni, hogy mindennap pompásan megéljek a másébol.

Mialatt így gondolkozott, már szép csöndesen föl is mászott a bagoly közelébe. A bagoly nem mozdult, egy csöppet sem árulta el, hogy sejtí a tolvaj közeledését. Pedig nem csak sejtette, hanem látta is. Mert ha nappal gyöngé is a szeme, de finom a hallása és jól hallotta, mikor Czinczi kaparászva fölfelé iparkodott. Sandalítva oda is pillantott és jól látta, miben töri Czinczi a fejét.

— Jól van jól, csak jójj közelebb, te vakmerő tolvaj, gondolá.

Jött is Czinczi s nagy örvendezve eljutott odáig, hogy egy jó husos csontocskát elcsenhetett a bagoly orra elől.

— Így ni! Most már gyorsan le, aztán lakomázunk.

Hanem ebből egészen más valami lett. Mert amint Czinczi odább akart állni a zsákmánnyal, a ravasz bagoly hirtelen megmozdult és a szerencsétlen Czinczi azt sem tudta, mi történik vele, már ott volt a bagoly csőrében. Csak épen annyit mondhatott: »Jaj nekem!« aztán vége volt, bagoly koma szőröstől bőröstől lenyelte.

— Ez jó volt, szölt a bagoly elégedetten. Jól is laktam, meg is büntettem. Ne vágyott volna a máséra, nem lett volna másnak prédájává.

PÖRÖS TESTVÉREK.

(Képpel a 105. lapon.)

NYUGTALANUL keresett kutatót Imre mindenfelé, de hiába. Végre türelmetlenül kiáltott fel:

— Meg' nem foghatom, hová lett a rajzfüzetem . . . világosan emlékszem, hogy ide tettem az asztalra. Birike, nem vetted el?

Birike roppantul el volt merülve az olvasásba s úgy látszott, hogy csak a kérdésre rezzent föl.

— A rajzfüzeted? Ugyan mi dolgom volna vele?

— Dolgod semmi sincs vele, de azért épinséggel nem bizonyos, hogy nem a te kezeden tünt el. Nem járt itt azóta senki. Add elő!

— Keresd meg, ha tetszik. Én is három napig kerestem a babámat, míg megtaláltam a kéményben, a hova felakasztottad.

— Most már bizonyos, hogy te vetted el. Add elő tüstént! Ez nem játékszer, mint a te haszontalan bábud.

De Birike nem adta elő. Imre tehát szörnyü haraggal keresni kezdte és neki nem is kellett három nap, hogy megtalálja. Emlékezett, hogy mikor a szobába lépett, Birike nagyon motozott a szekrény mögött.

Csakugyan, ott volt eldugva a füzet. Imre diadalmasan vonta elő.

— Tudtam, hogy te dugtad el. De majd megfizetek ezért neked!

Mikor azonban fölnyitotta a füzetet, akkor lett csak rettenetes a haragja. Majd kővé vált ijedtében. A legszebb rajzai összevissza voltak firkálva, mázolvva, — ezt nem mutathatja többé a rajztanárnak.

— Ezért dugtad hát el! Tönkre tetted egy hónapi munkámat! Most már üres kézzel állhatok a tanár elé. Csakhogy nem úgy lesz, drágalátos hugocskám, a mint gondoltad! Elviszem a tanárnak, de előbb apával aláíratom, hogy én becsületesen végeztem a dolgomat, de te szándékosan elcsufítottad. Gondolom, hogy apa nagyon fog örvendeni.

Erre aztán nagyon elmúlt Birikének az ingerkedő, daczos kedve. Arra nem is gondolt, mikor az Imre megboszantását kitervezte, hogy ezt még apa is megtudhatja. Pedig apa igen szigorú volt, s ha megtudja, lesz majd gonosz mulatság. Inkább kérőre fogta tehát a dolgot.

— No menj apához, Imrike... kérlek, ne mondd meg! Nem teszek többé ilyet... add ide a füzetet... majd kintisztítom, hiszen csak czeruzával firkáltam tele... ki lehet tisztítani és te mindjárt helyre igazítod... No, bocsáss meg!

— Oh persze! Most már szepegsz, most már jajgatsz, hogy »bocsáss meg«! Csakhogy abból nem lesz semmi sem. Meg kell kapnod a büntetésedet.

— Imrike... kedves Imre! Ne tedd! Add ide a füzetet... rendbe hozzuk.

— Nem adom! felelé Imre kérlelhetetlenül. (Lásd a képet a 105. lapon.)

Sirva kérlelte Birike, — mind hiába. S amint az apa haza jött, meg is tudott mindent. Imre nagy méltatlankodva mondta el panaszát, a bűnös Birike pedig nem tudott a maga mentiségére egyebet mondani, mint ezt:

— I... igaz... de kértem, hogy bocsásson meg... tegyük jóvá... lehetett volna...

Ez a mentiség nem használt, Birike elvette a büntetését. De mikor kiment, apa így szólt Imréhez:

— Birike megkapta büntetését, de megvallom, kedves fiam, te inkább elszomorítottál. Amit ő tett, az csak megfontolatlan csiny volt; de te rosszabbat tettél, te szivtelen tudtál lenni ahhoz, aki vétett ellened, nem követted a szeretet parancsát, hogy bocsássunk meg az ellenünk vétőknek. A szivtelenség pedig rutabb bűn, mint a pajkos megfontolatlanság.

Imre szégyenkezve sütötte le a szemét. Szörnyen röstelte már most, hogy idáig vitte a dolgot, de már nem segíhetett. Hanem ettől fogva másképp cselekedett s ha akadt is testvérével holmi apró pörösködése, mindig arra törekedett, hogy békességgel, szeretettel intézzék el.

A LEGJOBB MELEGITŐ.

(Képpel a czimlapon.)

— ÁLLJ meg hát, te kis bohó —
Hideg szél fű, hull a hó.
Csipős szélről majd meg ó
Ez a jó nyakravaló.

»Nem Lajoskám, nem nem nem!
Kendő nem köll én nekem!
Hólabdázunk oda lenn,
Majd az tart jó melegem!«

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 5-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Ki korán kel, aranyat lel.

Helyesen fejtették meg: Körmeny Ilona és Imre, Dratsay Margit, Markó Matild, Pestetits Sándor, Fried Katicza és Zsiga, Konkoly Elemér és Gábor, Schiller Paula, Fábry Andor, Kaprinay Gizella, Hoke Béla, Hirsch

Serena, J
feld Elsa
Margit és
Schmiedt
nyánszky
kezdő va
son irsz
olyan ku
különbem
Schweig
Erzsike,
Ernö és
Herzl Ma
Kerekes
(írj vona
egyenes
Kelemen
sányi Se
Ilona, R
Kelemen
és Fanny
mann A
Ehrenfel
Lackenb
Majnik I
Janovitz
Sándor,
Mihálko
kóczy M
Margit,
Mariska
Tornally
Freund
Brüll El
nyi Kat
Jolán és
Emma,
Pinkász
Ráday I
ter Emr
git, Iza
Stroben
Hölblin
Olga, M
Ödön, I
Adélka
git, Alt
Nyáry
Schönfe
mike, S
és Anna
Erzsike
Anna,
Mariska
Loewy
Czimme
vérek,
Paul

Serena, Beck Frigyes, Paukovich Serena, Herzfeld Elsa, Mauthner Nándor és Zoltán, Maller Margit és Imrike, Hesser Teréz, Andor és Guszti, Schmiedt Ella, Peregi Margit és Lujza, Hornyánszky Zoltán, Berger Rezső, Fáy Pista (mivel kezdő vagy, hasznos lesz, ha vonalozott papiroson írsz egy ideig, hogy a soraid ne legyenek olyan kusza görbék; az írásodat mint kezdetét különben csak dicsérhetem. F. b.) Erőss Olga, Schweiger Irma és Józsi, Hubay Kálmán, Beck Erzsike, Kemény Ilona és Imrike, Wetzel Gyuri, Ernő és Nándor, Balassa Gusztáv, Bartók Béla, Herzl Margit, Domány Emma, Mariska és János, Kerekes Sándor, Blaszbeger Győző, Böke Ödön (írj vonalozott papirostra, a míg meg nem szoktad egyenes sorokat vetni. F. b.) Jármay Margitka, Kelemen Margit és Kálmán, Titze György, Harányi Serena, Szokolay Elvira és Margit, Füzy Ilona, Reichl Ferencz és Sándor, Mokry Feri, Kelemen Ilona, Weisz Dezső, Sonnenfeld Teréz és Fannyka, Ghiczey Aurél, Reimann Klára, Hoffmann Anna, Weisz Olga (kinek az írása? F. b.) Ehrenfeld Giza, Zádor Ervin, Kerecsényi Gizella, Lackenbacher Jenny és Vilma, Sziklai József, Majnik Margit, Schmidt Alexandra és Gusztáv, Janovitz Margit, Matkovich Ilonka, Fried Sándor, Juhász Margit és Hedvig, Hazay Emil, Mihálovics Leonka, Kelemen Blanka, Draskóczy Mariska és Béla, Groó Béla, Kramberger Margit, Bosits Miklós és Károlyka, Méhely Mariska és Kálmán, Krausz Ilona és Sándor, Tornallyay Évike és Vityuka, Weiner Valéria, Freund Sándor és Gyula, gr. Waldeck Friderika, Brüll Elli, Vagyon Árpád, Tóth Ilonka, Urszinyi Katinka és Józsi, Hirschl Kornélia, Szalay Jolán és Margitka, Brüll Szidi és Imre, Ágoston Emma, báró Fekete Edith, Hoffer Flóra és Ilona, Pinkász Jozefine, Würtzler Ilona és Vilmos, Ráday Erzsike és Ida, Nemsur Mariska, Schlichter Emma és Misi, Kurz Margit, Schwartz Margit, Izabella és Kornél, Geisz Tibor, Beimel Irén, Strobentz Anna, Polatsek Margit, Reich Béla, Höblingh Terka és Miksa, Farkas Mariska és Olga, Millner László, Bischitz Villi, Andor és Ödön, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Molnár Adélka és Guszti, Takách Zoltán, Heinrich Margit, Altmann Gyula, Varga Ilma és Gizella, gr. Nyáry Károly, Strauss Ármin, Morelli Guszti, Schönfeld Viktor, Conlegner Józsi, Káldy Emike, Schannen Mariska és Szilárdka, Vuk Ida és Anna, Dáll Ágnes, Gyárfás Mari, Ribianszky Erzsike, Laszgallner Elza és Nóra, Záborszky Anna, Pichler József, Reichlin Rosa, Dienes Mariska, Stern Ödön, Vörösmarty Ferencz, Loewy Anna és Márta, Frenyó Aranka és Irén, Czinner Sándor, Goldzieher Klára, Hertzka testvérek, Grosz Léontine, Reich Aranka, Grott Etel Paula, Schwartz Olga, Messer Rezső, Kim

Elemér, Weisz Irma és Jenő, Varga Géza és Stefike, Grüner Mózsés, Engelthaler László, Tersánszky Máli és J. (egészen ki kell írni a nevet. F. b.) Blayer József és Ferencz, Buzáth Mariska és Jolán, Fischhof Róza, Kirchmayr Emil, Divéky Andor, Kolos Arthur, (írj vonalozott papirostra, míg megtanulsz egyenes sorokat vetni F. b.) Beck Helène, Fábian Miklós, Nagy Ilona és Mariska, Schlesinger Imre, Reichárd Sándor, Graf Piroška, Lenke és Elemér, Szabó Ilonka, Halász Móricz, Stern Rikhard, Freund Sándor, Koksza Izabella, Reich Mátyás, Kohányi Rosa, Groák Etel, Reisz Aladár, Szűsz Andor és Oszkár, Árkövy Rikhard, Jelenik Adèle, Fernbach Rosa és Zsuzsa, Lázár Andorka, Freckay Gabriella, Jellachich Ilonka, Schwartz Áron, Beck Blanca, Boross Gábor, Szöllősy János és Gábor, Szabó Irénke, Mitterdorfer Aurél, Deutsch Edith, Nemessányi Gizella, Schlesinger Alfréd (ha neved nem volt a megfejtők sorában, jele, hogy nem kaptam meg a leveledet, F. b.) Manheimer Gizi és Hermine, Augustin Lujza, Stein Andor, Friedman Pista, Hutter Zelma és Alfréd, Feischl Irma és Jenő, Ritter Erzsike, Markus Margit és Irén, Fülöp Herminka, Margalit Tilda és Jenő.

A »Kis Lap« XXXVI. kötet 4-dik számában megjelent koczka-rejtvény megfejtését utólag beküldték: Szabó Ilonka, Jellachich Ilonka, Freckay Gabriella, Koksza Izabella, Czárán Zoltán és János, Messer Rezső, Pataky Károly, Dáll Ágnes, Vertán Béla, Mérei Sándor, Büchler Béla, legifj. Kupán József, Halász Móricz, Stern Rikhard, Freund Sándor, Seligmann Aranka, Szukovszky Tihamer, Lázár Andorka, Schwartz Áron, Lukács József, Riesz Aladár, Szűsz Andor és Oszkár, Manhold Jenő, Reichard Sándor, Graf testvérek, Reich Mátyás, Brüll Elly, Pinkász Jozefine, Brüll Szidi és Imre, Szöllősy János és Gábor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Augustin Lujza s testvérei. Örömemre szolgált a kedves levélke. Helyes, hogy az idegenben csak annál melegebben ragaszkodtok az édes hazához; nekem pedig jól esik, hogy a »Kis Lap« is hozzá járul, szitani apró sziveitekben a magyar érzést. Nem a néven; a hűségen fordul meg az igaz honszerelem. — **Tafler Emil.** Ez idő szerint az éhező és fázó gyermekek számára gyűjtők, akiknek rögtöni segélyre van szükségük. Felekezeti czélok a »Kis Lap«-ból ki vannak zárva, mely csak általános emberi nyomor enyhítését tűzte ki a kegyes adakozások átadásával. Az éhező és fázó gyermekek sorában van mindenféle vallásu. Reményem, nem

lesz kifogásod ellene, ha a te fillérideid is a mondott célra fordítom. — **Gf. Waldeck Friderika.** A feladvány, bár ügyes szerkezetű, két hibában leledzik. Egyszer az összetett mássalhangzók két betű gyanánt szerepelnek, mint a »Debreczen« és »Erzsébet« nevekben; majd meg a »cipő« szóban egynék van véve. Ez a kétféleség pedig megzavarná a megfejtők erőlködését. Dolgozd fel újabb alakban s küldjed be. — **Vagyon Árpád.** Tréfás kérdéseidben a nyomra vezető jelzések nem szabatosak. A csőnek főismertető jele nem a gömbölyűség; tükör van kerek is. Legjobb az 5-ik; ezt közlöm is. A karika rejtvény tárgya már előfordult nem régebben a »K. L.« feladványai közt. — **Riszdorfer Erzsike.** Örvendő tudomásul veszem szép haladásodat a tanulmányokban. Sz. ur a híres hajdan való Sz. Gusztávnak a fia? — **Lászlófalvy testvérek.** Ha látnátok azt a csomót, mely a ti küldeményeteknél is régebben várja a közlést, nem panaszkodnátok. De azért másodsor is besoroztam az ügyes feladványokat. — **Vidovszky Feri.** V. János régi kedves barátim egyike. — **Sztankovits Anna.** Az egyik nagyon könnyű; a másik rég jelent már meg. De hát te is ráakadtál, ugy mint más több kis olvasóm. — **Verédy Irén.** Üdvözöllek a »Kis Lap« lobogója alatt téged is. — **Vámosy Olga.** A levélbélyeg-gyűjteményedet én is elfogadom s szintén jó kezekbe juttatom. Ha a kanári szonoru sorsát vonzóan le tudod írni, örömet közlöm. — **Janszka Paula.** Barry, a derék szt. bernáthegyi kutyának története általánosan ismeretes. Kis olvasóimtól csak olyasmit közlök, amit maguk láttak, tapasztaltak. Am azért a híres eb történetét jól írtad meg. — **Zsiros Margit, Fon Imre.** Az átalakított sajtó-hiba, minden nyomtatványnak értelemző kártevő bogara, okozta a hasztalan fáradozást. — **Kazinczy Ottilia.** Nem jöhetsz te szívesebben, mint a mily szívesen látlak. — **Ifj. Radda Frigyes.** Köszönettel vettem a tartalmas küldeményt s illető helyen át is szolgálattam. — **Kelemen Blanca.** Vannak, a melyek a tiednél régebben állanak besorozva. A rendet megszakítani pedig nem volna igazságos. Tehát még egy kicsit türtőztessd magad. — **Ghiczy Aurél.** Az előző üzenet szól Elisenek is. — **Hoffmann Anna.** Ha még takarosán körül is nyírtad volna a levélkédet, még inkább megvolnék vele elégedve. — **Lovrik Bálint.** Persze hogy nincs »fa-kövezet«. Fa-burkolat annak a neve. Bár ez sem földi tökéletesen a fogalmat, de amannál jobb. — **Hirsch Serena.** Ügyes az, csak hogy mások régen megelőztek már vele. Azt hiszem, a házatoknál akad papiros-olló. Miért nem élsz vele? A leveled felső széle merő cza-fat. — **Ajtós Horác.** Nem a tülevelű fa tartozik a fenyvesekhez, hanem megfordítva: a fenyves

tartozik a tülevelű fákhhoz. A faviág másik osztálya a lombos. — **Abeles?** A képrejtvény régi. A kockás feladványt besoroztam. — **Festetits Sándor és Andor.** Barátságokat szívből viszonzom. A szép írásban örömmel telt. — **Reimann Klára.** A te macska-tréfád már megjelent a »Kis Lap«-ban. Gyógyulásodnak örvendek, valamint érdeklődésednek is. — **Barkó Dénes, Weisz Dezső.** Alkalom adtán még visszatérek a »baba négy lábúakra«. — **Mokry Feri.** Vagy tizezeren. Egész hadsereg. Ugy-e bár? — **W. I.** Az ily bonyolult igény-pörben már csak a sorshuzás szerezhethet igazságot. A hiányzó szám iránt a kiadó-hivatal fog intézkedni. — **Kármán testvérek.** A magyar nép nem csupán a rákot, de az *egeret* is bogárnak nevezi. Találós mesékben nem a tudományos szempont határoz. A »hüllöt« — ha az — kevesebben értették volna meg. — **Hertzka testvérek.** A főntebbi üzenet titeket is illet. — **Grósz Teréz.** Hogy a másikkal is meg vagytok elégedve s azt is szeretik, kedves tudomásomra szolgál. — **Pinkász Josefine.** Küldheted bátran s szívesen ki is adom, ha beválnak. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

R. M. és *K.* levele gondosan van írva, de rongyos szélével bosszant. *S. A.* levelének is tűrhető volna az írása, de oly gyűrött és piszkos papirosra írta, mintha ablakot tisztogattak volna vele. Ezt a két levelet nem vehetem figyelembe, s a megfejtéseket, bár helyesek, nem közlöm. *T. E.* levele, mely poczás és rongyos szélű, nem jó tekintetbe. *F. F.* kajla sorokban rongyos szélű papirosra vetett megfejtését be nem érkezettnek tekintem. *G. F.* levelében tencapécét és törlések. Erre sem lehetek tehát figyelemmel.

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére adakoztak: Táfler Emil 2 frt., Tészári Ilonka (mint nyereségét egy tombolajátékban) 1 frt., Antallffy Zsiros Margit, Zoltán és Aladár (krajczáronként gyűjtött fillérekből) 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozóknak.
Forgó bácsi.